

Arrest

nr. 112 202 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U, M.E., bent een negentienjarige jongeman uit Afghanistan van Pashtou-origine. U bent geboren in het dorp Shamatai gelegen in het district Mihtarlam, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Laghman. U volgde koranlessen waardoor u uw moedertaal kan lezen. Samen met uw twee jongere broers werkte u op de gronden van uw familie. Uw vader was een kok in het dorp Alikhel, een soort garnizoen-dorp voor het Afghaanse leger en de politie.

Uw problemen begonnen toen uw vader een dreigbrief kreeg van commandant S., een taliban-lid die naast uw deur woonde. Uw vader las de brief en scheurde het onmiddellijk. Hij bracht uw moeder op de hoogte van de brief maar u werd in het ongewisse gelaten tot na de incidenten die ertoe zouden leiden dat u het land moest ontvluchten. U weet niet wat er in de brief stond. Uw vader schreef een brief terug

waarin hij zei dat hij een arme man was die moest voorzien voor zijn familie. Hij bezorgde de brief op dezelfde manier als S. die aan uw vader had bezorgd. Uw vader ging door met zijn werk.

Een maand later viel het Amerikaanse leger het huis van commandant S. binnen. Uw vader was niet thuis op dit moment. Aan het geluid van de geweerschoten te horen, kon u uitmaken dat S. zich verdedigde tegen de Amerikanen en dat zijn broers die ook deel uitmaakten van de taliban zich afzijdig hielden. S. werd vermoord, de rest van de familie gespaard. De volgende dag klopten de broers van S. bij jullie aan en beschuldigden ze uw vader de locatie van S. te hebben doorspeeld aan de autoriteiten. Ook u werd met de vinger gewezen. Uw moeder stuurde u weg naar haar broer die woonde in een naburig dorp. De volgende dag kwam uw vader thuis. Uw vader werd op de hoogte gebracht van wat er gebeurd was. Die nacht viel de familie van S. uw huis binnen. Alles werd vernield en uw vader werd meegenomen naar de bergen waar hij werd vermoord. Uw moeder en uw twee broers kwamen ook naar uw oom zijn huis. U weet niet wanneer maar na het incident werd ook uw broer vermist. U verliet het land vijf dagen na uw vaders dood.

U ontvluchtte Afghanistan begin 2011 en kwam aan in België op 11 augustus 2011 waar u de volgende dag op 12 augustus 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u drie taskara's, een kieskaart van uw moeder en de enveloppe waarin u de documenten werden toegestuurd voor. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout". Verzoeker werpt tevens de schending op van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie). Verder verzet verzoeker zich ook tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend is, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet overwogen worden wat volgt :

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig doorleefd zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er rond het werk van uw vader, dat indirect de aanleiding was voor uw problemen, twijfels ontstaan. Als u gevraagd wordt wanneer uw vader begon met dit werk, antwoordt u dat u de datum niet kan herinneren (CGVS p. 6). Als u wordt duidelijk gemaakt dat het niet op een jaar komt, kunt u het zich nog steeds niet herinneren (CGVS p. 6). Nadat u dezelfde vraag voor de derde keer wordt gesteld, antwoordt u plots 1387 (2008). Het feit dat u zich tot tweemaal toe niet herinnert wanneer uw vader met zijn werk is begonnen en er dan toch plots een jaartal op kan kleven, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake. Verder kunt u niet vertellen wat hij moest koken voor het leger of voor hoeveel mensen hij moest koken (CGVS p. 7). U weet ook niet hoeveel collega-koks hij had (CGVS p. 7). Als excuus voor uw gebrek aan kennis over uw vaders werk, roept u in dat als u het hem vroeg hij u aanmaande u met uw eigen zaken te bemoeien (CGVS p. 7 en 15). Hij deed dit volgens u uit vrees dat u uw mond zou voorbijpraten en de taliban te weten zou komen wat voor soort werk hij deed (CGVS p. 15). Vreemd genoeg blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder het reeds in openbaar had gemaakt toen ze water ging halen aan de bron (CGVS p. 15). Nog vreemder is dat uw moeder dit deed in het bijzijn van de vrouwen van de familie van S. (CGVS p. 15 en 16), een gekend taliban-commandant in uw regio (CGVS p. 20). Uw moeder had dus reeds de vrouwen van het dorp op de hoogte gebracht van uw vader zijn werk (CGVS p. 16). Bovendien had men eerder kunnen verwachten dat uw vader uit voorzienigheid voor u verborgen had gehouden voor wie hij werkte dan wel wat hij kookte en voor hoeveel personen (CGVS p. 7). Uw gebrekkige kennis over de job van uw vader en de weinig afdoende verklaringen voor uw gebrek aan kennis doen twijfels rijzen over de job van uw vader.

Daarnaast kan men zich de vraag stellen waarom de taliban u zou beschuldigen van het verklikken van S. zijn locatie aan de autoriteiten (CGVS p. 6). Doorheen het gehoor laat u hierover tegenstrijdige verklaringen optekenen. Zo verklaart u dat de familie van S. uw vader beschuldigde van S. zijn woonplaats te hebben doorgegeven (CGVS p. 8). In deze versie wordt dus enkel uw vader verantwoordelijk gehouden voor de dood van S.. Vervolgens verklaarde u ook dat S. zijn broers ‘ons’ beschuldigden van het rapporteren van zijn locatie (CGVS p. 11, 13 en 16) waarmee u dus meer dan waarschijnlijk een deel of heel uw familie bedoelde. Omdat het, aangezien u het land ontvluchtte omwille van deze dreiging, toch belangrijk is te weten wie exact werd beschuldigd, wordt u gevraagd wat de familie van S. precies zei toen ze hun beschuldigingen uitten (CGVS p. 13). U antwoordde dat ze u zeiden dat uw vader S. had gerapporteerd bij de autoriteiten en ze verwezen hierbij logischerwijze naar het werk van uw vader bij diezelfde autoriteiten (CGVS p. 13). Als u wordt voorgehouden dat u blijkbaar niet genoemd werd toen ze uw vader beschuldigden, antwoordt u plots dat jullie beiden werden beschuldigd (CGVS p. 13). Op zich is het vreemd dat als de broers van S. u medeschuldig achtten aan de dood van hun broer ze ter plekke geen wraak nemen. De familie van S. kwam u immers persoonlijk op de hoogte brengen van hun verdenkingen ten opzichte van u en uw vader (CGVS p. 13 en 16). Maar daarenboven is het ook tegenstrijdig met een andere versie die u doorheen het gehoor uit. In deze versie zendt uw moeder u naar uw oom en belt ze u, nadat de familie van S. jullie huis had vernield, op met de boodschap dat ze ook naar u op zoek zijn (CGVS p. 8 en 14). Het is weinig logisch dat uw moeder u zou opbellen met de boodschap dat de familie van S. ook naar u op zoek is (CGVS p. 8 en 14) als u eventjes voordien oog in oog had gestaan met die familie en ze u persoonlijk hadden gezegd

dat ze u verantwoordelijk achtten voor de dood van hun broer (CGVS p. 13). Bovendien had u reeds verklaard dat het hele dorp wist waar S. woonde (CGVS p. 10) waardoor de potentiële verdachten die S. zouden kunnen hebben aangeven bij de autoriteiten ontelbaar groot zijn (CGVS p. 14).

Vervolgens zijn uw verklaringen over de dreiging die u boven het hoofd hingen niet eensluidend en weinig doorleefd. Dit blijkt uit een passage in het gehoor waar u de nasleep van het incident waarbij S. werd gedood verwacht met de nasleep van het incident waarbij uw vader werd gedood. Als u gevraagd wordt wat er gebeurde na het incident waarbij de Amerikanen waren binnengevallen in S.'s huis en waarbij S. werd gedood, antwoordt u dat uw moeder u opbelde met de boodschap dat u moest zien weg te komen omdat ze achter u aan zaten (CGVS p. 12). Dit is natuurlijk wat er gebeurde nadat uw vader werd gedood (CGVS p. 8 en 12). Als u dezelfde vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u opnieuw dat ze u opbelde met de boodschap dat alles in het huis was vernield en dat u moest zien weg te komen (CGVS p. 12). U verklaarde zelfs dat u niet thuis was toen het incident met S. gebeurde (CGVS p. 12). Het is pas nadat u drie keer werd verduidelijkt dat het gaat om het incident waarbij S. werd gedood en nadat het u werd uitgelegd dat u de twee incidenten door elkaar haalt dat u uw fout inziet (CGVS p. 12). Nochtans was de beleving van deze twee incidenten vanuit uw perspectief heel verschillend. Het incident waarbij S. werd gedood heeft u meegemaakt van op de eerste rij (CGVS p. 11) terwijl u het incident waarbij uw vader werd gedood heeft moeten aanhoren van uw moeder (CGVS p. 8). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u de nasleep van deze twee incidenten zou door elkaar halen indien u deze gebeurtenissen echt had ervaren. Het feit dat u dit toch doet, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Verder zijn uw verklaringen over de inval van de Amerikanen in S. zijn huis weinig geloofwaardig. U verklaarde dat S. door de Amerikanen werd gedood (CGVS p. 11) en dat de rest van zijn familie ongedeerd was (CGVS p. 12). Nochtans waren de broers ook taliban-leden (CGVS p. 12). Als u gevraagd wordt waarom de broers ongedeerd uit het vuurgevecht waren gekomen, antwoordt u ontwijkend dat S. veel doden op zijn geweten had en de andere niet zo actief waren (CGVS p. 12). Dat dit weinig aannemelijk is, geeft u eigenlijk zelf aan door te verklaren dat toen de inval van de Amerikanen gebeurde jullie niet naar buiten konden gaan aangezien de Amerikanen iedereen die buiten was vermoordden (CGVS p. 13). U beweert dat enkel S. weerstand had geboden en zijn broers ijdel stonden toe te kijken toen de Amerikanen binnenvielen (CGVS p. 16). Als u gevraagd wordt u hoe dit weet, antwoordt u dat jullie dit hadden kunnen afleiden door te luisteren naar de geweerschoten (CGVS p. 16). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u in de chaos die dergelijke operatie kenmerkt, kan uitmaken wie er op wie schiet door te luisteren naar de geweerschoten.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u bijzonder verwarrende verklaringen aflegt over de verdwijning van uw broer. U weet blijkbaar niet wanneer uw broer als vermist werd beschouwd. Eerst verklaarde u dat uw broer verdween tijdens hetzelfde incident waarbij uw vader werd gedood (CGVS p. 9) terwijl u later in het gehoor aangeeft dat uw broer nog in uw moeders aanwezigheid was toen ze u wilden vervoegen in het huis bij uw oom na het incident waarbij uw vader werd vermoord (CGVS p. 17 en 18). Als uw moeder het huis verliet om u te vervoegen bij uw oom samen met uw broers (CGVS p. 17), kan hij eerst en vooral niet verdwenen zijn tijdens het incident waarbij uw vader werd gedood zoals u eerder beweerde (CGVS p. 9), maar is het ook duidelijk dat uw broer verdwenen moet zijn tussen het tijdstip dat uw moeder het huis verlaat en het tijdstip dat uw moeder aankomt bij uw oom met slechts één broer in haar armen (CGVS p. 18). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen geeft over het tijdstip waarop uw broer verdween, doet uw geloofwaardigheid verder afbrokkelen.

De vaststelling dat uw verklaringen weinig doorleefd zijn en u niet kan preciseren wie de familie van S. verantwoordelijk achtte voor de dood van S., samen met de vaststelling dat de inval van de Amerikanen in S. zijn huis en de verdwijning van uw broer weinig geloofwaardig zijn, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De drie taskara's en de kieskaart van uw moeder bevestigen enkel uw identiteit en uw familiebanden die welke niet betwist worden. De enveloppe waarmee u de documenten werden toegestuurd zijn irrelevant want betreft uw problemen in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Mihtarlam gelegen in de provincie, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad.

Uw district ligt immers maar een kleine vijftig minuten rijden van de stad Jalalabad (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. Vooreerst kan worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, niet zou zijn gerespecteerd. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asiërelaas en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn relaas en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, om tot een individuele beoordeling te komen van de asiëlaanvraag. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

2.6. Het komt derhalve toe aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Een eenvoudige herhaling van de elementen van het asielrelaas volstaat daartoe niet. Algemene stellingen dat de problemen worden geringschat, dat zijn verklaringen verkeerd geanalyseerd en geïnterpreteerd werden en dat er geen of te weinig rekening is gehouden met de concrete en omstandigheden en feiten ter plaatse en de persoonlijkheid van verzoeker evenmin.

2.7. Verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop van meer dan twee jaar tussen enerzijds de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS, en al evenmin met de traumatiserende ervaringen die hij heeft opgelopen naar aanleiding van deze gebeurtenissen enerzijds en met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens zijn gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken en bij de verwerende partij. Er werd geen rekening gehouden met het menselijk aspect. De traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt en het feit dat deze bij een mens kunnen leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing en vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs een vertekende beleving van de werkelijkheid, zijn te weinig in rekening gebracht, zo stelt hij.

2.8. De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en plausibele verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn relaas, zoals deze waarnaar luidens de bestreden beslissing werd getoetst. Een zeker tijdsverloop tussen de feiten en het gehoor, zoals *in casu*, doet daar geenszins anders over denken. Verder poneert verzoeker wel dat hij getraumatiseerd is door zijn ervaringen in zijn land van herkomst en tijdens zijn vlucht, maar hij brengt geen begin van bewijs bij dat zijn geestelijke gezondheidssituatie hem ervan zou hebben weerhouden op effectieve wijze deel te nemen aan het interview en volwaardige verklaringen af te leggen. Ook de gegevens van het dossier, en meer bepaald het gehoorverslag, laten niet toe daartoe te besluiten. De passage uit dat verslag die door verzoeker wordt aangehaald en luidens dewelke hij stelde, nadat hij erop werd gewezen dat hij de gebeurtenissen volgend op twee onderscheiden incidenten door elkaar haalde: "*sorry, mijn brein werkt niet*", is verre van voldoende om één en ander te verklaren. Verder, waar verzoeker het heeft over mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens het gehoor, kan alleen maar worden vastgesteld dat hij niet in concreto aangeeft over welke misverstanden het dan wel zou gaan en in welke mate die van invloed zouden kunnen zijn geweest op zijn verklaringen en op de motieven van de bestreden beslissing.

2.9. Ter zitting legt verzoeker nog een nieuw document neer. Artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de onderhavige zaak, bepaalt dat met betrekking tot de nieuwe gegevens die later dan in het verzoekschrift worden bijgebracht, zoals in casu ter zitting, verzoeker moet aannemelijk maken dat hij ze niet eerder in de procedure kon meedelen. De Raad stelt vast dat het document geen datum draagt en dat verzoeker dit ter zitting ook bevestigt. Uit de voor eensluidend verklaarde vertaling blijkt dat het stuk betrekking heeft op de vermeende feiten van maart 2011. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij het niet eerder kon hebben bijgebracht. De omslag die hij ter zitting ook nog bijbrengt doet hieraan geen afbreuk: hij houdt hoogstens het bewijs in van het feit dat iets aan verzoeker werd verzonden vanuit Kabul, niet meer of minder dan dat. Er is derhalve niet voldaan aan artikel 39/76, § 1, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing.

2.10. De conclusie dringt zich op dat, gesteld tegenover de bevindingen van de verwerende partij, die pertinent zijn want betrekking hebbend op de kern van het asielrelaas en die haar ertoe hebben geleid het asielrelaas als ongeloofwaardig af te doen op grond van het niet doorleefd en niet plausibel zijn van verzoekers verklaringen en de tegenstrijdigheden die daarin werden ontwaard, verzoeker niet verder komt dan het uiten van vage en algemene beschouwingen, waarmee hij echter de motieven van de beslissing niet in een ander daglicht stelt. Ze worden dan ook bijgetreden, en samen met de verwerende partij wordt besloten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Het middel is in zoverre dan ook ongegrond.

2.11. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het enig middel wijst verzoeker op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in

artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de voormelde wet . Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.14. De verwerende partij maakt een analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad op grond van de informatie die zich in het dossier bevindt en komt tot de genuanceerde conclusie dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op de gewone burger beperkt. Zij concludeert dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad , het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein.

2.15. De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

2.16. Verzoeker verzet zich niet tegen de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, maar voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij van oordeel is dat hij er zich kan vestigen.

2.17. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade of hij er toegang heeft tot bescherming, indien hij er op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.18. Verzoeker is het niet eens met het intern vestigingsalternatief in Jalalabad, zoals vooropgesteld door de verwerende partij. De verwerende partij heeft dienaangaande geen enkel onderzoek verricht en

heeft zich niet op het persoonlijke dossier van verzoeker gebaseerd, zo stelt hij. Hij heeft er geen familie in Jalalabad en zal ook daar vrezen voor de taliban. Tijdens het gehoor hadden daarover minstens wat vragen moeten worden gesteld, zodat de beslissing op dat vlak zou zijn genomen met kennis van zaken, hetgeen thans niet het geval is. De verwerende partij gaat immers uit van foute veronderstellingen en speculaties. Bovendien, zo stelt verzoeker, zal hij na een afwezigheid van 2,5 jaren de aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's vandien. Zo loopt hij het risico op ontvoering of een afrekening.

2.19. Het weze herhaald dat verzoeker zich niet kan steunen op zijn persoonlijke problemen met de taliban, nu die eerder reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal inderdaad onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in zijn land van herkomst. Hij stelt weliswaar in de bestreden beslissing dat verzoeker afkomstig is van een district dat op 50 minuten rijden van Jalalabad ligt, doch licht niet toe in welke mate dit relevant is, hetgeen *in casu* des te meer klemmt nu hij eerder toch impliciet maar zeker oordeelde dat het district Mihtarlam, waaruit verzoeker afkomstig is toch problemen stelt op het vlak van veiligheid, gelet op het feit dat er een vestigingsalternatief wordt voorgesteld in Jalalabad. Dat iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen niet aantoont dat het voor hem onmogelijk of onredelijk zou zijn om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden, zoals de verwerende partij verder stelt, volstaat in casu niet. Verzoeker verklaarde geen scholing te hebben genoten, de grond te bewerken en nooit eerder buiten zijn district te zijn geweest. Deze elementen, die niet ter sprake komen in de bestreden beslissing, samen genomen met het feit dat het door de verwerende partij overgelegde administratief dossier geen afdoende informatie bevat aangaande het intern hervestigingsalternatief en de Internally Displaced Persons enerzijds, en de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om deze situatie te onderzoeken anderzijds, leiden noodzakelijkerwijze tot de vaststelling dat het de Raad aan essentiële ontbreekt elementen om te oordelen of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. Met andere woorden: de Raad kan niet komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

2.20. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. WIJNANTS